

MENSEN VAN HET EERSTE UUR (deel 3): Pater Jos Biesbrouck

Over het begin van de katholieke Charismatische Vernieuwing in VLAANDEREN

Over voorlopers van deze vernieuwing in Vlaanderen - een katholiek priester in de leer bij Pinksterman interview met Pater Jos Biesbrouck - door Zr. Andrea Van der Linden

Pater Jos werd geboren te Rollegem-Kapelle op 16 maart 1924 als tweede kind en oudste zoon van een katholiek gezin van zes kinderen. Na de middelbare school nam hij het besluit zich voor heel zijn leven aan de Heer te geven. Daarom trad hij in 1943 in bij de Oblaten van Maria. In 1950 werd hij priester gewijd. We laten Pater Biesbrouck nu zelf aan het woord.

Van 1960 tot 1965 heb je een crisis doorgemaakt. Hoe kwam dat?

"Ik ben met de beste bedoeling kloosterling geworden. Ik dank iedereen die mij daarbij geholpen heeft. Na mijn wijding ben ik vol enthousiasme mijn priester-loopbaan begonnen. Ik wou mijn liefde voor Christus meedelen aan al wie de Heer op mijn levensweg bracht. Een verzorgd gebedsleven was de bron voor geloofsverdieping. Steeds was ik waakzaam niet door te drukke activiteiten overrompeld te worden. Mijn werk bestond vooral in missieanimatie, volksmissies, huisbezoeken en gezinspastoraal. Dikwijls trof mij het diepe geloof van eenvoudige christenen, die voor mij een stimulans ten goede waren.

De jaren gingen voorbij. Meer en meer bleken theologie en moraal uit mijn studietijd verouderd en onbruikbaar. De vrijzinnige theologie, die overal binnendrong, bracht eerder verwarring dan kracht om ervan te leven. Volksmissies brachten mij in contact met christenen van verschillende protestantse denominaties, die van hun christen-zijn getuigden op een manier om er jaloers van te zijn. Ter verdediging zag ik me verplicht intenser aan bijbelstudie te doen om - ook voor mezelf - mijn priester-zijn serieus te kunnen verantwoorden en mijn geloof in de werkelijke tegenwoordigheid van Christus in de Eucharistie en mijn Mariadevotie te staven. Het deed me veel pijn dat katholieke theologen juist op die twee punten zulke verschillende, ja waterachtige stellingen innamen. Steeds scherper drong zich de vraag op:

WAAR IS DE KRACHT?

Waarom gaat er bij zoveel katholieken, ook bij geestelijke leiders en bij mezelf, zo weinig daadwerkelijke kracht en getuigenis van de verrezen Heer uit? En dit ondanks de krachtbronnen van de sacramenten! Tegelijkertijd is er bij zoveel protestantse christenen, zonder veelvuldig ontvangen van de sacramenten, zo veel overtuigingskracht en beleving! - Dit vooral bij mensen uit de Pinkstergemeenten. Wat hadden zij dan wel en wij niet?

Het antwoord liet niet lang op zich wachten. *Zij waren gedoopt in de Heilige Geest!* en ik niet.

Spijts mijn doopsel en vormsel en het wijdingscharisma van mijn priesterschap, waardoor ik toch wedergeboren was tot het éne Lichaam van Christus en gezonden, voelde ik me minder bezielde dan zij. Ik begon zelf te verlangen naar die kracht van de Heilige Geest. Ik was overtuigd dat die kracht ook voor ons katholieken was, en ik begon allerlei Pinksterlektuur te verwerken."

ONTMOETING MET DAVID DU PLESSIS

Je ontving de 'doop in de Geest' op 11 mei 1965; kun je daarover iets vertellen?

"Dank zij mijn vriend André Van Haelen kreeg ik de gelegenheid mee te reizen naar een bijzondere bijeenkomst van Pinkstervoorgangers in Utrecht. Na een intense recollectie als voorbereiding en met toelating van mijn geestelijke leider trok ik er op af. Het werd een van de schoonste dagen van mijn leven. Ik voelde er een zeer sterke aanwezigheid van Christus. Ik mocht er David Du Plessis ontmoeten; hij kwam rechtstreeks uit Rome waar hij als secretaris van de Wereldraad van Kerken (?) op uitnodiging van Kardinaal Bea fungeerde als waarnemend lid op het Tweede Vaticaans Concilie.

Het thema van deze bijeenkomst in Utrecht was: Vergeven komt vóór de Pinksterboodschap. David gaf een persoonlijk getuigenis van vergeving tegenover de Traditionele Kerken, vooral tegenover de Katholieke Kerk. Het

woord van David Du Plessis gaf me veel inzicht en een onweerstaanbaar verlangen naar de doop in de Heilige Geest.

's Avonds heeft David in een lang gesprek antwoord gegeven op al mijn vragen. Ik vroeg hem o.a. wat hij dacht over Maria. Zijn antwoord verraste me: 'Ze is de moeder van de Heer en ik doe precies wat Maria zegt, en zij zegt wat Jezus zegt, en ik doe wat Jezus zegt. Zo is iedereen blij: Maria, Jezus en ik'. Tenslotte kon niets me nog weerhouden neer te knielen en de 'doop in de Heilige Geest' te vragen. David en vader Hoekendijk legden me de handen op, baden en zongen in tongen. Ze spoorden me aan in Jezus' Naam hart en mond te openen om God te loven en te prijzen. Ik begon, eerst aarzelend en met de indruk dat ik zelf het zo maar uitvond; maar al gauw zeer vlot en overvloedig. Ik werd overstelpt met een onuitsprekelijke vreugde. Sindsdien bid ik dagelijks in tongen. Ik ervaar daardoor een enorme geloofsopbouw die me sterk en moedig maakt in alle omstandigheden van mijn leven."

BIDDEN VOOR DOORBRAAK, OOK IN DE KATHOLIEKE KERK

"'s Anderendaags was ik weer in mijn gewone leef- en werkomgeving. Ik stond alleen met mijn charismatische ervaring; toch kon ik er niet over zwijgen. Na korte tijd echter was ik overtuigd dat je geen parelen moet werpen voor diegenen die er niet voor openstaan. Onder de katholieken had ik wel enkele vrienden die naar mij luisterden; bij priesters vond ik weinig gehoor. Ik zag me gedwongen voorzichtig te zijn tegenover outsiders. Ik heb veel gebeden dat de Geestesdoop ook in de Katholieke Kerk zou mogen doorbreken. Want dat was het juist wat de priesters nodig hadden.

Ik verspreidde pinksterlectuur en bezocht pinksterbijeenkomsten in Brussel. Hun eenzijdige, soms anti-roomse kijk op de Katholieke Kerk deed me veel pijn.

Op 27 mei 1968 vernam ik met grote vreugde uit de mond van David Du Plessis zelf dat de pinksterdoorbraak van Gods Geest in de katholieke Kerk van Amerika begonnen was. David reisde de wereld rond en bracht alle Kerken de bemoedigende oproep: *'Om kracht en nieuw leven te ontvangen, ga naar de Doper met de Geest, het Hoofd van uw Kerken: Jezus Christus, want Hij alleen doopt in de Heilige Geest met dezelfde gevolgen als weleer'*.

Het was voor mij een riem onder het hart te vernemen dat de Heilige Geest nu ook onder de katholieke priesters volop aan het werk was. Kon die werking nu maar vlug naar Europa en België overwaaien!

In augustus 1969 mocht ik de Focolari-vormingsdagen voor religieuzen meemaken in Civezano bij Trente. Daar ontmoette ik P. Gaudet, onze Algemene Secretaris en verantwoordelijke voor de Pastoraal van de Oblatengemeenschap. Hij was reeds in nauw contact met de katholieke Pinksterbeweging, o.m. met P. Edward O'Connor, de theoloog van de katholieke Charismatische Vernieuwing (K.C.V.), maar wachtte op een duidelijk teken van de Heer om de 'doop in de Geest' te vragen en charismatische gebedsgroepen te starten in Rome. Dit teken werd hem gegeven in de ontmoeting met mij, die reeds in '65 de doop in de Geest had ontvangen.

In zijn nieuwjaarsbrief van '70 schreef onze Generaal Overste: 'Vragen wij de Heer dat we allen de doop in de Geest mogen ontvangen, die ons volhardend zal maken in onze inspanningen om van Christus te getuigen door Hem intens in ons te beleven.'

Dit was een enorme aanmoediging voor mij en voortaan kon ik niet meer zwijgen over mijn ervaring met de Heilige Geest. Ik wou in Vlaanderen starten met charismatische gebedsgroepen, doch in januari '71 werd ik opgenomen in de kliniek met een gesprongen galblaas. Zes maanden lang moest ik te bed blijven; dit was een echte louteringsperiode. In juni '71 gaf ik in Waregem een eerste recollectie over de Vernieuwing, met een dertigtal aanwezigen. Op 4 december '71 werd een eerste gebedsavond gestart ten huize van de familie Van Steenkiste te Harelbeke. We kwamen om de veertien dagen samen met tien mensen, dan met twintig, tot de groep te talrijk werd en we elke week samenkwamen onder het thema van de zeven-weken-cursus 'Leven in de Geest'. Op 13 september '74 verhuisden we naar de Teresiaschool in Kortrijk waar de gebedsgroep Credo nog steeds onderdak vindt."

Wat bracht die doop in de Geest praktisch teweeg in je leven?

"Een persoonlijke ervaring van de verrezen Heer zoals nooit tevoren, waardoor ik sterk stond tegen de geestelijke verwarring van die tijd. Ik ervoer een echte geloofsopbouw die me aanzette tot veel meer gebed en bijbelstudie.

Ervaren hoe het Evangelie een kracht is voor wie doet wat erin staat, vervulde mij met diepe vreugde: het koninkrijk Gods bestaat niet in woorden, maar in *kracht!* Ik heb de Heilige Geest in openheid ontvangen en laat Hem de vrijheid in mij te werken, gehoorzaam aan zijn inspraken.

De Naam 'Jezus' is mij enorm dierbaar geworden. Het is de naam van mijn levende Heer, aan wie ik alles te danken heb en die zo veel van mij houdt. Ik kan Hem danken en lofprijzen, zelfs in moeilijke omstandigheden. Als iets onmogelijk schijnt, krijgt Hij de kans te laten zien *wie* Hij is. Sinds mijn doop in de Geest beleef ik ongehoord veel meer geestelijke invloed, mensen komen tot bekering. De Heilige Geest geeft me inzicht in de kern van de moeilijkheden waarmee mensen worstelen. Zonder menselijk opzicht mag ik hen naar de ware Liefde van God brengen. Ik bid met vreugde en proef de bijbel. Ik weet me echt lid van het Lichaam van Christus, waardoor ik me nooit meer alleen weet, maar steeds verbonden als rank aan de Wijnstok. Ik bid tot Jezus of tot de Vader met Maria, onze medegelovige, in de eenheid met de Heilige Geest."

UITZAAIING

Was dat het begin van de K.C.V. in Vlaanderen? Zijn er nieuwe groepen uit ontstaan?

"In de vakantie '72 is Pater Gaudet naar Vlaanderen gekomen voor een reeks voordrachten. Waar we ook maar ontvangen werden, bracht hij zijn getuigenis: wat hij gezien had in de V.S. en in Canada en ook wat de Heilige Geest in zijn persoonlijk leven had bewerkt. Zo waren we o.m. in Brugge bij de familie Ludo Caloen, die dan een charismatische gebedsgroep begonnen is. Hij

werd ook medewerker van 'Pinksternieuws', een trimestrieel tijdschrift van de K.C.V., waarvan het eerste nummer verscheen in september '73.

In '72 had de Heilige Geest ook Kardinaal Suenens en zijn secretaris Kanunnik Wilfried Brieven geraakt tijdens een verblijf in de V.S. Pater Walter Smet s.j. had reeds een eerste ervaring meegemaakt in 1970. Deze spoorde Prof. Jan Van der Veken aan in San Francisco een charismatische gebedsavond mee te maken. Ze ontvingen er eveneens de 'doop in de Heilige Geest'. In 1972 was er in Vlaanderen een vijftal charismatische gebedsgroepen.

In 1973 voegden zich bij deze prominente leiders nog enkele paters: Paul Vrancken s.j., Jan Leen w.p. en André Nottebaert o.m.i., die theologisch zeer onderlegd is.

In ditzelfde jaar begon Arseen Wittoek vanuit de gebedsgroep Credo een nieuwe groep in Aalst.

P. Walter Smet was vooral werkzaam in het bisdom Antwerpen en het Waasland; Kardinaal Suenens hield contact met de Amerikaanse studenten te Leuven, die allen in de Geest waren gedoopt. Van daaruit is pr. Jozef Ramaekers begonnen in Zelem en straalde de K.C.V. uit naar het bisdom Hasselt.

In 1974 hadden we eigen Vlaamse liederen en begon P. Walter Smet met de coördinatie van de verschillende charismatische groepen in Vlaanderen. Hij richtte ook het Dienstencentrum op in Antwerpen, Lijnwaadmarkt, nu gevestigd in Schilde.(1)" God is goed! Verhaal het overal! Eeuwigdurend is zijn liefde!

(1) Het Vlaamse dienstencentrum verhuisde later naar Zoersel-St. Antonius en nog later naar Tielt. (K.S.)

© Dit artikel stond in maart 1992 in Bouwen aan de Nieuwe Aarde.

Een overzicht van de hele serie MENSEN VAN HET EERSTE UUR:
www.kcv-net.nl/kcv/historie/mensen-van-het-eerste-uur

Dit is document 0035 op www.stucom.nl